

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Hilsen til Upsala. (Juni 1856)

Citation: Ploug, Carl: "Hilsen til Upsala. (Juni 1856)", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 322.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid85981/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Og Eders Venskabs Tvillingblomst skal trives,
Og sno sig luende om Tronens Fod,
Og intet Blad skal bort af Bløsten rives.
Og ingen Orm skal gnave paa dens Rod!
Eengang til mægtigt Træ den skal sig forme
Med stærke Grene og med Løvet's Pragt,
Hvorunder Slægter trodse Fremtids Storme!
Hil Nordens Haab, dets Kongers Broderpagt!

Hilsen til Upsala.

(Juni 1856).

Mindernes Højsal, Fremtidens Vugge!
Lilje i Dalen med luende Ry!
Aandernes Thing, som Æthøje lukke!
Ungdommens Vigrid i Lindenes Ly!
 Hid, for at yde
 Hyldest din Ære,
 Hilsen at byde,
 Budskab at bære,
Drog vi af Axels myrende Havn,
Hejsed vi Flag paa gyngende Stavn,

Brødre i Tankens fribaarne Strøben!
Brødre i Hjerterets lidlige Drøm!
Brødre i Ordets Velklang paa Læben!
Brødre i Sangens brusende Strøm!
 Stemmen at høre,
 Haanden at fatte,
 Hjem med at føre
 Mindernes Skatte,
Styrke hinanden i Haab og i Tro
Derfor vi gjæste igjen Eders Bo.

Gid da vort Samlivs flygtige Dage,
Rige paa Ungdoms stormende Tyst,
Lade i Sjælens Spirer tilbage,
Spirer, som modnes til bughende Høst!
 Hjerterets Kjærmind,
 Venskabets Lilje,
 Troskab i Sinds,
 Samklang i Vilje —
Enhedens Rose purpurne rødt
Stige af Upsaladagens Skød!

De nordiske Studentersangere.

(November 1856).

Vi flygtige Svende, vi drage af Land,
Men hjemme vi er paa den fremmede Strand;
Thi Tungen os hilser med moderlig Magt,
Og Haanden os rækkes til broderlig Pagt,
Og fælles er Mindernes funklende Hær,
Og fælles er Morgenens rødmende Skær
For Norden.

Vi lystige Svende opløfte vor Røst,
Og Tonerne flyve fra Kyst og til Kyst,
Og Ungdommens Hjerte, som udi dem slaar,
Til Hjerterne taler, saa vide de maa'r,
Derfor er de stærke, derfor gjør de godt,
Derfor bær' de Steene til Enhedens Slot
I Norden.

Vi dristige Svende fik Sandhed til Mød
Og route mod den vore ilende Fjed;
Er Vejen end stejl, og er Afstanden stor,
Vi gange dog frem i dens lysende Spor.
Vi veed det, at Livet er den underlagt,
Vi veed det, engang skal den vise sin Magt
I Norden.